

DOI

Relatarea poveștilor este o artă demnă de cel mai mare respect, iar povestitorii ar trebui considerați gardienii moștenirii culturale llyriene. În esență, dintre facultățile universității, cea de Literatură va fi singura exclusivistă, solicitând cele mai mari note la examen și îndeplinirea celor mai exigente cerințe. Prin urmare, ar fi inadecvat să permită înscrierea femeilor, care, ca gen, nu au demonstrat o mare putere a capacității de analiză și înțelegere literară.

DINTR-O MISIVĂ A LUI SION BILLOWS
DESPRE FONDAREA UNIVERSITĂȚII DIN LLYR, 680 ÎS

— Deci, chiar te duci, a spus Rhia.

Effy a încuviințat din cap, înghițind o gură de cafea fierbinte. În jurul lor, studenții își țineau capetele aplecate

asupra cărților, cu degetele pătate de cerneală încleștate pe stilouri, mușcându-și concentrați buzele. Se auzeau scrâșnetul și oftatul aparatului de cafea și clinchetul farfuriilor în care se serveau tarte și biscuiți. Poetul Somnoros era cafeneaua preferată a studenților din Caer-Isel și se afla aproape de Muzeul Adormirii.

— Nu încerc să-ți stric cheful sau, Doamne-fereste, să vorbesc ca Maisie, dar nu crezi că e cam ciudat? Adică, de ce-ar alege ei o studentă în primul an la Arhitectură pentru acest proiect uriaș?

Effy a scos din geantă o foaie de hârtie împăturită. Făcându-și loc cu grijă pe lângă ceașca ei de cafea și prăjitura pe jumătate mâncată a Rhiei, a netezit-o pe masă, apoi a așteptat cât Rhia și-a întins gâtul să citească scrisul ordonat, cu cerneală neagră:

*Dragă domnișoară Sayre,
Vă scriu pentru a vă felicita în legătură cu selecția propunerii dumneavoastră pentru proiectul Conacului Hiraeth. Am primit foarte multe propuneri, dar a dumneavoastră a fost de departe cea care am simțit că onorează cel mai bine moștenirea tatălui meu.*

Am deosebită plăcere de a vă invita la Saltney pentru a discuta despre proiectul dumneavoastră. La finalul șederii dumneavoastră aici, sper să avem un set de schițe pe baza cărora să putem demara proiectul cât mai repede.

Pentru a ajunge la Hiraeth, vă rog să luați primul tren de dimineață de la Caer-Isel la Laleston, după care vă suiți în cel către Saltney. Îmi cer scuze

anticipat pentru călătoria lungă și anevoioasă. Îl voi ruga pe domnul Wetherell, avocatul meu, să vă aștepte la gară.

*Cu cel mai mare entuziasm,
Ianto Myrddin*

Imediat ce Rhia și-a ridicat ochii din foaie, Effy s-a grăbit să spună:

— I-am arătat deja scrisoarea decanului. Îmi permite să merg șase săptămâni la Saltney și să lucrez la proiectul casei. Și va vorbi cu Maestrul Parri să-l considere lucrarea mea pentru atelier.

Încerca să pară sigură pe ea, dar era mai ales ușurată. Și-ar fi dorit să-i poată vedea fața Maestrului Parri când decanul Fogg îi dădea vestea asta.

— Bănuiesc că totul e cât se poate de legal, a spus Rhia după o clipă. Dar ești conștientă că în Ultimul Popas... totul e foarte diferit de aici.

— Știu. Mi-am cumpărat o geacă de ploaie și vreo zece pulovere.

— Nu la asta mă refeream, a spus Rhia cu un zâmbet firav. Toți cei de-acasă cred că Adormiții sunt singurii care opresc Argantul să bombardeze Llyrul și să-l facă praf. Părinții mei erau convinși că avea să vină o a doua Scufundare, înainte ca Myrddin să devină sfânt. Aici nimeni nu crede vreun pic în Adormiți.

Dar eu cred. Effy s-a abținut să dea glas acestui gând. Rhia era din Sud și vorbea adesea cu dispreț despre orașelul ei natal și locuitorii lui profund religioși. Lui Effy nu i se părea corect să încerce s-o contrazică... dar nici nu

voia să-i mărturisească propriile ei credințe. Genul ăsta de superstiție nu-i făcea cinste unei fete bine-crescute din Nord, provenind dintr-o familie bună, care învăța la una dintre cele mai prestigioase facultăți din Llyr.

Așa că și-a păstrat gândurile pentru ea și a spus:

— Înțeleg. Dar nu voi sta acolo prea mult. Și promit să nu mă întorc mirosind a saramură.

— Oh, te vei întoarce pe jumătate pește, crede-mă, a zis Rhia.

— Care jumătate?

— Jumătatea de jos, a răspuns Rhia după câteva clipe de gândire.

— Atunci gândește-te ce de bani pot economisi dacă scap de pantofi.

Din fericire, nu era nimeni în bibliotecă, în parte probabil din cauza frigului. Negura coborâse de pe înălțimile înverzite ale Argantului și plana asupra orașului Caer-Isel ca o armată de fantome. Turnul cu ceas al universității își purta ceața așa cum o văduvă își poartă vălul de doliu. Studenții renunțaseră să mai fumeze sub porticul bibliotecii, temându-se să nu fie loviți de țurțuri. În fiecare dimineață, statuia lui Sion Billows, fondatorul universității, era acoperită cu un strat de gheață.

Effy nu primise niciun telefon de la bibliotecară cu privire la cărțile despre Myrddin. Oricine ar fi fost acel P. Héloury, era clar că nu intenționa să le returneze prea curând. Chestia asta o chinuia pe Effy de trei săptămâni, umplând-o de o furie mocnită. În gând, avusese nenumărate dispute cu el, imaginându-și scenariii din care, după confruntări verbale, ieșea mândră

și victorioasă. Dar nimic din toate acestea nu-i domolise furia.

În acea zi însă, Effy se afla la bibliotecă din alt motiv. A urcat cu liftul până la secțiunea de geografie de la etajul trei. Încăperea era un labirint înghesuit de rafturi și de cotloane pline de praf. A luat de pe un raft un atlas mare și s-a cuibărit într-un colț, sub o fereastră împodobită cu flori de gheață.

A deschis cartea la o hartă a insulei. A urmărit râul Naer, care tăia harta pe verticală, ca o venă albastruie de pe dosul palmei. A văzut și orașul Caer-Isel, firește — cu o notă de subsol în care era menționat numele lui argantian, Ker-Is —, o epavă plutitoare în mijlocul Lacului Bala.

Granița oficială dintre Llyr și Argant era un gard mare de oțel, întărit în partea de sus cu rotocoale de sârmă ghimpată. Trecea exact prin centrul orașului, aproape străbătând Muzeul Adormirii. Effy se duse să-l vadă în prima ei săptămână la facultate, și fusese uluită de autoritatea dezolantă pe care o inspira. De-a lungul gardului, erau numeroși paznici în uniforme cenușii, cu fețe sumbre și căciuli de blană. Effy privea cum un mic grup — o familie — venise din partea argantiană a orașului și cum trecea prin îndelungul proces al verificării actelor și pașapoartelor, și observase mișcările energice ale gărzilor și chipurile tot mai îmbujorate ale copiilor stând atât de mult timp în frig. Deasupra lor, cele două steaguri se înfruntau parcă unul pe celălalt, bătute de vânt: steagul Argantului, un șarpe negru pe un câmp verde, cel al Llyrului, un șarpe roșu pe un câmp alb. După o vreme, îi fusese prea greu să

mai privească, și se îndepărtase în grabă, copleșită de un sentiment straniu de rușine.

Acum și-a coborât degetul pe hartă. În nordul Llyrului erau dealuri verzi, petice de soare și ceață, presărate cu arbori pitici și case de piatră, orășele cu străzi înguste și cel mai mare oraș, Draefen. Era capitala administrativă a Llyrului și locul în care se afla casa familiei ei, unde Effy crescuse alături de mama și de bunicii săi. Draefen era cuibărit într-o vale dintre două vârfuri muntoase, străjuind ambele maluri ale Naerului. Văzduhul era plin de nori și de smogul emanat de fabrici, iar linia orizontului era întreruptă de vârfurile unor pânze albe, ca aripioarele monștrilor din lac în care nimeni din Nord nu mai credea. Effy se gândise că, dacă-l privea, fie și doar schițat pe un pergament, avea poate să i se facă dor de casă, dar nu și-a amintit decât mirosurile de ulei, de sare și de măruntaie de pește. A trecut repede mai departe.

Și apoi, la sud de Draefen și la sud de Laleston, cel din urmă oraș pe care s-ar fi gândit să-l viziteze orice om rațional era Ultimul Popas. Pe cele mai sudice câteva sute de kilometri ale Llyrului, linia de coastă era puternic crestată, cu sate de pescari, stânci albe erodate și abrupte și plaje urâte, cu pietricele ascuțite care treceau chiar și prin talpa ghetelor. Până și reprezentarea grafică părea grăbită, ca și cum artistul ar fi vrut să termine mai repede cu ea și să treacă la ceva mai bun.

Golful celor Nouă Clopote semăna cu mușcătura unui câine dintr-o bucată de carne putrezită. Effy și-a trecut degetul mare de-a lungul lui, urmărind linia franjurată a țărnelor. Emrys Myrddin era de-aici: ultimul

ținut din Ultimul Popas, un loc atât de mohorât și de izolat, încât Effy abia dacă reușea să-l cuprindă cu mintea. Era atât de diferit, încât ar fi putut foarte bine să aparțină altei țări, s-a gândit ea. Altei lumi.

Scârțâitul ușii care s-a deschis a făcut-o să tresară. S-a uitat din spatele raftului de cărți și a văzut un student intrând în sală, ținându-și haina la subraț, gâfâind încă din cauza frigului. Și-a lăsat haina și rucsacul pe una dintre mese și s-a îndreptat către Effy, ceea ce a făcut-o să simtă un fior pe șira spinării. Ideea că ar fi putut da de ea, s-o vadă ghemuită pe podea în colțișorul ei, era deopotrivă stânjenitoare și bizar de înspăimântătoare. Effy s-a ridicat în picioare și a încercat să se ascundă fără să facă niciun zgomot, dar el a văzut-o.

— Salut, i-a spus cu o voce destul de prietenoasă.

— Bună, i-a răspuns Effy încet.

— Îmi cer scuze... nu trebuie să pleci. Cred că e destul loc pentru amândoi, i-a zâmbit el, dezvelindu-și foarte puțin dantura.

— E-n regulă. Oricum, plecam.

Effy a încercat să treacă pe lângă el și să pună atlasul la loc pe raft, dar băiatul nu i-a făcut loc decât în ultima clipă, așa că brațele li s-au atins. Effy a simțit că-i sare inima din piept. *Idioato, n-a făcut nimic rău*, s-a mutat ea imediat. Cu toate acestea, dintr-odată, aerul din încăperea părea greoi, vâscos. Trebuia să iasă de-acolo.

Apoi i-a observat ecusonul de pe haină. Era emblema Facultății de Literatură.

— A, studiezi literatura? a spus ea brusc și prea tare.

— Da, i-a răspuns băiatul, privind-o în ochi. Sunt în anul întâi. De ce?

— Mă întrebam...

Effy a ezitat. Era sigură că întrebarea ei i s-ar fi părut ciudată. Dar o curiozitate morbidă, înverșunată o chinua de mult.

— Cunoști pe cineva din Argant la facultatea ta?
Tânărul s-a încruntat.

— Nu cred. Adică, s-ar putea să fie câțiva în anul doi sau trei. Dar de obicei nu prea sunt argantieni aici. Sunt sigur că-ți dai seama de ce. Vreau să spun... câți argantieni și-ar dori să studieze literatura llyriană?

Exact asta se întrebase și ea.

— Deci, nu știi cum îi cheamă?

— Nu, îmi pare rău.

Effy a încercat să nu se arate vizibil dezamăgită. Știa că era copilăresc din partea ei să facă din P. Héloruy avatarul supărării ei. Dar era atât de nedrept! Argantul era de secole inamicul llyrului. Cum de era posibil ca un argantian să poată studia literatură llyriană, doar pentru că era băiat, iar ei să-i fie interzis, fiindcă era fată? De ce nu conta că știa perfect cărțile lui Myrddin, că aproape jumătate din viață dormise cu *Angharad* pe noptieră? Că odată încercase să-și facă un brâu de fier și pusesse ramuri de scoruș pe pragul ușii de la camera ei?

— E OK, a spus ea, dar în voce i s-a simțit oricum dezamăgirea.

Băiatul o privea uluit, așa că s-a simțit obligată să-i dea o explicație.

— Chestia e că încercam să împrumut niște cărți despre Myrddin...

— A, ești printre cei pasionați de Myrddin, a întrerupt-o el.

Tonul lui era ușor disprețuitor. Effy s-a îmbujorat.

— Îmi plac cărțile lui. Multora le plac.

— Multor fete, a spus el, având pe chip o expresie pe care Effy n-a știut cum s-o interpreteze.

A măsurat-o din cap până-n picioare.

— Uite, dacă vei dori vreodată să-mi ceri sfatul în legătură cu Myrddin sau cu altceva...

Effy a simțit că i se strânge stomacul.

— Îmi cer scuze, trebuie neapărat să plec, a spus ea.

Băiatul a deschis gura să-i răspundă, dar Effy n-a mai așteptat să audă ce avea de zis. A lăsat atlasul pe masă și a ieșit repede din sală, simțindu-și pulsul în timpane. Abia după ce a coborât din lift și a ieșit pe ușile duble ale bibliotecii în frigul mușcător, a putut să respire din nou. Aceeași voce interioară i-a spus că se purta copilărește, absurd. Doar câteva cuvinte și o privire cu ochii mijiiți, și reacționase de parcă cineva o înjunghiase cu un pumnal.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, s-a întors la cămin. Rhia nu era acasă, iar camera lui Effy era aproape goală, aproape toate lucrurile fiind împachetate în geamantanul pe care urma să-l ia cu ea în Saltney. Nu rămăsese decât exemplarul din *Angharad*, cu pagina îndoită la scena în care Regele Zânelor se culcă prima dată cu Angharad. Lângă carte, flaconul de sticlă cu somnifere.

A scos unul și l-a înghițit fără apă. Dacă n-o făcea, știa că avea să-l viseze pe Regele Zânelor în acea noapte.

Mai avea de făcut un singur lucru.

Ușa de la biroul îndrumătorului ei părea mai lată și mai înaltă decât celelalte uși de pe coridor, ca una dintre acele litere ornamentale dintr-un vechi manuscris,

împodobită, barocă și uriașă, comparativ cu literele mici, obișnuite ce-i urmau.

Effy a ridicat mâna și și-a sprijinit palma de lemnul ușii. Intenționase să ciocănească, dar cumva trupul ei se abătuse la un moment dat de la scopul propus.

N-a contat. De partea cealaltă a ușii s-a auzit un sunet înfundat, o înjurătură șoptită, apoi ușa s-a deschis larg.

Maestrul Corbenic a privit-o uimit.

— Effy!

— Pot intra?

El a aprobat din cap ceremonios, apoi i-a făcut loc să treacă. Încăperea era la fel cum și-o amintea ea: atât de ticsită de cărți, încât rămăsese doar o potecă minusculă de la ușă până la birou, iar obloanele prăfuite erau închise, astfel încât înăuntru nu pătrundea decât o fâșie de lumină. Pe perete erau aliniat diplome înrămate, ca niște capete de animale împăiate.

— Ia loc, te rog, a spus el.

Dar Effy a rămas în spatele fotoliului verde.

— Îmi cer scuze că am venit fără programare, dar..., a început ea, detestând micimea propriei sale voci.

Maestrul Corbenic avea mânecile cămășii suflecate până la coate, dezvăluindu-i firele de păr negre de pe brațe și ceasul de aur ce-i scliffea la încheietură.

— Nu-i nicio problemă, i-a răspuns el, deși, în cuvintele lui, Effy a simțit o răceală care a făcut-o să-și dorească să se micșoreze și să dispară prin crăpătura mică dintre obloane. M-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, te vei întoarce. Am auzit de micul tău proiect.

— A! Bănuiesc că v-a spus domnul decan Fogg, a zis Effy, cu un nod în stomac.

— Da. În mod miraculos, vorbește din nou cu mine.

Vocea Maestrului Corbenic devenise și mai rece.

— Saltney e foarte departe de marele oraș.

— Despre asta voiam să vorbesc cu dumneavoastră, a zis Effy, trăgând de câteva fire de ață ieșite din tapițeria de pe spatele fotoliului. Domnul decan Fogg a spus că mi-ar putea acorda șase săptămâni, începând din vacanța de iarnă, și l-a convins pe Maestrul Parri să considere asta lucrarea mea pentru atelier, dar...

— Dar tot vrea aprobarea îndrumătorului tău, a completat-o el sec.

Degetele lui, strângând pânza albă a cămășii, păreau gigantice.

Effy a tras aer în piept, sprijinindu-se de fotoliu. Trăsese atât de mult de firele de ață verzi, încât părea că se ține de niște liane încâlcite. Dar acel fotoliu era zdrențuit de când îl văzuse prima oară. La începutul semestrului, de fiecare dată după ce se întorcea din biroul Maestrului Corbenic, Effy își găsea în păr ațe mici și verzi.

Lent, a băgat mâna în buzunar și a scos o foaie împăturită.

— Am nevoie doar de o semnătură.

Gata! O spusese. Imediat, și-a simțit pieptul mai ușor. Ceasul cu pendulă din colț măsura secunde, fiecare răsunând ca o picătură de ploaie căzând pe podea. Când i-a întins hârtia, mâna îi tremura și, preț de câteva clipe, el n-a spus și n-a făcut nimic, apoi s-a repezit dintr-odată spre ea.

Instinctiv, Effy s-a dat un pas în spate, clătinându-se, în timp ce el i-a luat foaia din mână.

Maestrul Corbenic a râs scurt, înfundat.